

— Ваше Величество; заклева ли са Ваше Величество че ще *покровителства* Католическата Римска религія, че ще искорени ересытъ, и че ще подкрѣпите съ сичката си царска власть, присѣдытъ на инквизиціята?

Гордыйтъ императоръ са исправи и като си отложи шапката отъ главата, отговори съ гласъ твърдъ и натѣртенъ.

— Заклевамъ са!...

Тогасъ великыйтъ инквизиторъ като са обрнѣж къмъ народа, извика:

— Вый, чада на Римската Църква, заклевате ли са че ще браните съ сичката си сила Католическата, Апостолска и Римска религія, че ще гоните и ще ковладите еретицытъ, и че ще помагате на светата инквизиція въ сичкытъ ѣ дѣйствія?

— Заклевамы са! заклевамы са, отговори народътъ скупомъ.

— Чуйте сега, рече Арбуезъ като протегнѣ рѣка.

И като са покачи и сѣдвѣж на стола си, единъ проповѣдникъ доминиканецъ, прикрѣсти са и наченѣ тѣй:

«Братія мои! *Inquisitio superior regibus*, инквизиціята е погорня отъ царѣтъ, защото могуществото небесно е погорнѣ отъ земната власть. Светата инквизиція е вратата на рай. Дѣйствително, братія мои, светата инквизиція е погорня отъ царѣтъ; защото са наченва отъ създаието на свѣта и отъ времето на Вавилонската кула.»

На тѣзи думы императорътъ са начумери и смути; но нищо не рече, защото не искаше да стане неприятель на инквизиціята. Остави слѣдователно проповѣдника да продължава странното оправданіе на инквизиціята, което трая двацѣтъ минути и подиръ туй са наченѣ четеньето на присѣдытъ. Първытъ двама затворены въ кафесытъ ослѣдены бѣхѣ Франческа де-Лерма и Херрецуело. Послѣднійтъ твърдъ и доблестенъ доро до смъртъ, не слушаше увѣща-